

Barnasíðan

Kongdótrarnar tólv

Fyrsti partur

Einaferð voru 12 prinsessur, sum voru vakrari enn allar aðrar konur. Tær búðu heima í einari höll, sum kongurinn pápi teirra átti.

Tær lifðu sum prinsessum sémir, svóvu altíð til kl. 12, og sovorið. Men okkurt var galið. Hvørt kvöld, tá ið tær voru farnar í song, var kamarið hjá teimum altíð stongt, men hvussu bar tað til, at skógvarnir hjá teimum voru slitnir hvønn morgun? Tá ið tær vórðu spurdar, hvat tær gjördu um náttina, segdu tær altíð: »Vit sova sjálvandi«.

Ongantið hoyrdist nakað um náttina, men kortini voru skógvarnir hjá teimum altíð slitnir. At enda segði kongurinn, at kundi onkur prinsur vita, hvussu og hví skógvarnir hjá prinsessunum altíð voru slitnir, skuldi hann fáa eina av teimum til konu, umframt góða lön. Nógvir prinsar komu, men hvønn morgun var altíð ein burtur, og skógvarnir heilt slitnir.

Tá ið 11 prinsar voru burtur, fóru hinir heim, heldur keddir, og kongurinn helt, at ongin fór at loysa loyndarmálið. Men í hollini var ein maður sum elskaði ævintýr, tað var Mikal sum arbeidði í garðinum.

Eina nátt kom ein álvakona til hansara í dreymi, og vísti honum tær vøkr prinsessurnar í hollini. Morgunin eftir ætlaði hann at fara til hallarinnar, tí hann helt at genturnar í bygdini voru ikki vakrar longur, og hann vildi onga gentu hava longur, ið hvussu so er ikki í bygdini. Ongin saknaði hann, tí bæði

foreldrini hjá honum voru deyð, so hann kundi bara fara.

Mikal fekk arbeiði á garðinum, og tað fyrsta hann gjörði um morgunin, var at geva prinsessunum blómur. Prinsessurnar gingu fram við honum uttan at hyggja, men tann yngsta prinsessan Lina hugdi at honum og segði: »Er tann ungi drongurin penur«, so gekk hon framvið honum. Men Lina hevði tikið hjarta hansara, og nú vildi Mikal onga aðra gentu hava uttan hana.

Men tað mundi fara at verða ringt, tí hann var onki, hann bert arbeidði í garðinum. Mikal var ikki farin til hollina uttan grund. Bert fáar dagar eftir at hann var vorðin skotin í Linu, kom álvakonan aftur til Mikals. Hon hevði í hondini nokur lítill trø, men í hinari hondini hevði hon gullföt, silkihandklæði og gullrifu. »Mikal,« hennara rødd var øgiliga blið, »tú skalt gróðurseta hesi trøini, og skalt tú geva teimum vatn, turka tey við hesum handklæði, og skalt tú vera góður við tey. Og tá ið tey eru vorðin stór sum ein 15 ára gomul genta, skalt tú siga við tey: Vøkru trø, eg havi altíð givið tykkum vatn og verið góður við tykkum, og so skalt tú siga tað sum tú ynskir tær.« Álvakonan fór, og tíðliga næsta morgun gjörði Mikal sum álvakonan hevði sagt.

Fáar dagar seinni voru trøini blivin sum ein 15 ára gomul genta í hædd. Mikal segði so blíðliga: »Eg vil at ongin

kann siggja meg, vís mær hvussu eg geri.« Næstan beinanvegin sá hann eina litla hvíta blómu, ið hann sleit av og setti á jakkan hjá sær. So gekk hann innar í kamarið hjá prinsessunum, uttan at nakar sá hann. Har settist hann og bíðaði eftir teimum.

Skjótt komu prinsessurnar innar, og hurðin varð stongd, men í staðin fyri at fara í song, fóru tær í síni bestu klæðir, fóru í silkiskógvarnar, og tóku blómur í hendurnar. »Til reiðar,« segði tann elsta og klappaði hondunum triggjar ferðir. Tá fór ein hurð upp í gólvinum, og tær fóru niður har. Men Mikal var so naskur, at hann steig á kjólan hjá Linu.

»Onkur kemur aftaná okkum,« segði Lina bangin, »onkur steig á kjólkan hjá mær.«

»Tvætl í teg,« segði elsta systirin, »tú ert altíð bangin, og hvør skuldi verið her? Sært tú nakran?« Lina segði einki og tær gingu víðari.

Skjótt sá Mikal eina hurð, sum tey fóru ígjøgnum, tey høvdu gingið leingi, tá ið tær komu at einum stórum vatni, prinsessurnar fóru allar bátar, og Mikal fór í tann bátin, sum Lina var í. Í øllum bátunum var ein prinsur, og Lina spurdi prinsin, hví tey sigldu so seint. Prinsurin var undrandi og segði við Linu, at hann skilti hatta als ikki.

Sólrun H. Njálsdóttir

Framhald

